

der ſkulde være for os til at bede dem forſætte den. Jeg tror, de ere ligesaa intereſſerede i at faae Noget ud af denne Sag ſom vi. De ſtille op ſom Betingeſe for at komme videre, at vi paa Forhaand ſkulle acceptere deres Grundlag (N. P. Jensen: Nei!) So, det Eneſte, der her foreligger, er Landſtingets og Folkethingets Forſlag, der exiſterer intet Andet ſom Gjenſtand for vor Afſtemning her. Alſaa det er det Valg, der ſtilles os, at vi paa Forhaand ſkulle gaa over paa et Standpunkt, ſom er vort modſat. Et ſaadant Udgangspunkt bydes os til derfra at foretage den endelige Slutningsbehandling her, og derom mene de Herrer at kunne ſige, ſaaledes ſom den ærede Ordfører udtrykte ſig, at det ſkulde være et Udtryk for, at de ønſtede Sagen fremmet paa enhver Maade, der var nyttig og værdig. Det Tilbud mene de Herrer at kunne gjøre os, og det ſkulde vi med Værdighed kunne tage imod. Nei, ſaaledes ſom Sagen nu ſtaar, tror jeg ikke, nogen anden Forhandling er værdig for nogen af Parterne end den, der begynder med de Forſlag, enhver Part fra ſin Side erkjender for de under de givne Forhold bedſte og ønſteligſte. At ſtille den Forbring til den ene Part, at han paa Forhaand ſkal opgive det Meſte af, hvad han ønſker ſat ind, for derefter at begynde den endelige Forhandling, tror jeg, er et Tilbud, ſom, hvis man mener det alvorligt, ikke viſer ſynderlig Agtelſe overfor dem, med hvem man har forhandlet i en meget lang Samling. Men der er Noget, ſom hele Tiden ligger bagved den Stilling, ſom Hære tror at burde indtage i denne Sag nu, og det er, at det Forſlag, ſom Folkethinget ſidſt har vedtaget, er et Forſlag, ſom, ſige de, kun er godtjendt i ſin Realitet af $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{3}$ af dette Thing's Medlemmer. Det er et Forſlag, de ikke ville anerkjende ſom Folkethingets Forſlag. At det hører jeg, men lad os dog ſe lidt praktiſt paa Tingene. De Herrer fortælle os om, hvad de have Magt til, men de ſkulle dog ikke overſe vor Magt; thi hvad enten vi ſtaa ſom $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{3}$, ſaa er det med os, de have at forhandle denne Sag, hvis der ſkal komme Noget ud deraf. (Afbrydelse). Det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen) ſiger rigtignok nu, at det ikke er ſikkert, men ſikkert er det dog, at hvis de overhovedet ville have Noget ud af denne Sag, maa de forhandle om den enten med os eller med dem, ſom gjorde ſig ſærdige igaar. Hvis det forholder ſig ſaa, at de Herrer have nogen virkelig Udfigt til en ſaadan Kombination, hvis den ærede Ordfører virkelig har nogen Mulighed for eller ſer nogen Veje til, at det Vidunderlige ſkal ſke, ſom er antydet, at Landſtingsforſlaget bliver vedtaget, da er det en anden Sag, men da maa de Herrer finde ſig i, at vi ikke kunne have nogen Mening om Ting, der ere ſaa dunkle og gaadefulde, taagede og ubekjendte for os. Men hvis det ſtiller ſig ſaaledes — og det forekommer mig, at det har

ſtillet ſig ſaaledes ikke blot i denne Sag, men i mange andre i denne Samling — at det virkelige Forhold er det, at de Herrer af Hære maa ſtaffe et Flertal tilvære, og at de ikke kunne faae dette Flertal uden ſammen med os, da er det fuldſtændig ligegyldigt, hvilken Del vi ere af Thinget. Naar dette Flertal ikke kan fremkomme uden gennem os, ſkulde de os at tage det Hensyn, ſom er nødvendigt, hvis de ville have Sagen frem (En Stemme: De ere kun 17). Hvad enten vi ere 17 eller 20, er vi nof. Det forekommer alſaa mig, at den virkelige Stilling er den — det kan man gjerne gjøre ſig klart, hvorfor ſtilke det under Stolen, hvorfor dølge det —, at, naar de Herrer, hvad jeg anerkjender, udtale ſig med ſaa megen Oprigtighed og Aabenhjertighed om deres Stilling og deres Øner, er det rigtigt, at jeg gjør opmærksom paa, at deres Magt ikke gaar videre end til at blive, hvor de ere. Nu kunne de ganſke viſt faae Lov til at blive der, men jeg kan ikke ſkjule, at det forekommer mig ſandſynligt, at hvis vi ikke denne Gang komme videre, have vi megen Udfigt til, at Arbeidet paa Hærløvreviſionen vil gaa i Arv fra os til den næſte Generation. Det forekommer mig idetmindſte ret rimeligt, at, naar Udgangen af denne Forhandling bliver den, at en Erbedel melber ſig fra og dernæſt en Erbedel af Thinget ſiger: „Vi ville heller ikke videre“, da er Stillingen den, at de to Erbedele af Folkethinget ikke have nogen Tro til at kunne bringe Noget ud af en forſat Forhandling her. Dette maa da — forekommer det mig, være et Argument, ſom taler ſtærkt imod at bringe denne Sag videre under Forhandling. Det forekommer mig alſaa at være det ſandſynligſte Reſultat, hvad enten vi ende med at ophæve Reviſionsparagrafen eller lade den blive ſtaaende, at den nuværende Hærløvil blive ſtaaende indtil videre. Den bør blive ſtaaende, ſaaledes ſom den er, indtil der her i Folkethinget kommer den eneſte rigtige og praktiſt mulige Opfatteſe af, hvad et ſaadant Reviſionsarbejde kræver, og det forekommer mig, at det maa være det Synspunkt, at de to forſkjellige Retninger, de to forſkjellige Opfatteſer, ſom ere repræſenterede her i Thinget, maa ved en ſaadan Reviſion faae Noget, de begge kunne være tilfredſe med. Vi have i intet Øieblik været i Tvivl om, at der ingen Hærløvreviſion kom ud af denne Forhandling, medmindre de Herrer paa den anden Side fik Noget, de anſaa ſom fordelagtigt og ſom en Binding. Men det forekommer mig da, at de Herrer billigtviſ burde have ſamme Forudſætning med Hensyn til os, og at de burde kunne forſtaa, at vi heller ikke have nogensomhelſt Træng til en Hærløvreviſion, hvis vi ikke faae Noget, vi betragte ſom en Binding. Jeg kan kun beklage, at den ſidſte Forudſætning aldeles ikke har ſaaet noget Udtryk i de Herrer's Delta-gelſe i Forhandlingerne. Der er et andet Spørgs-